

[C. J. F. Sven.]

lavede Gæld, som hans Hustru maatte betale. Nu er det jo ikke et ukendt Fænomen, at Folk stifter Gæld — det behøver man ikke at være helt sindssyg for at gøre —, men man kan dog ikke tænke sig at indespærre Folk, fordi de laver Gæld. Jeg ved ikke, om Konen havde juridisk Forpligtelse til at betale for Manden — det var maaske nærmest til Dels for egen Fornøjelses Skyld, hun gjorde det —, men bortset derfra har man et langt mere effektivt Middel over for Mandens kedelige Tendens til at rende rundt og gøre Gæld, idet han kan erklæres for umyndig i formueretlig Henseende. Saa kan han spadsere frit rundt, men hans Gældsstiftelse er ikke gyldig, saa hverken hans Hustru eller andre behøver at betale den. Man har altsaa et fuldt effektivt Middel i Hænde uden at skride til at lade Manden fortsat blive paa et Sindssygehospital, blot fordi han gaar rundt og laver Gæld.

Det maa ogsaa mane til Betænkelighed, naar et saa anset Medlem af dette høje Ting som det ærede 4de tingvalgte Medlem virkelig for Alvor kan staa her og defendere, at man skal kunne indespærre en Mand tvangsmæssigt, fordi han laver Gæld. Saa kunde der sandelig blive Brug for mange Sindssygehospitaler her i Landet! Jeg tror, at det ærede tingvalgte Medlems Kærlighed til og Slutten saa tæt op ad Lægerne som muligt har ført ham noget for vidt. Det ærede Medlems Lægevenlighed er saa kendt, at vi sikkert om føje Tid ser ham som Dr. med. honoris causa og Æresmedlem og korresponderende Medlem af samtlige Lægeforeninger herhjemme og muligvis i hele Verden.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at hvis man ikke tog Sagen ganske roligt, kunde det medføre, at de sindssyge en skønne Dag vilde bestemme, at Overlægerne skulde indlægges. Ja, det er muligt, men det kunde jo ogsaa være, at der er Overlæger, som trænger til at indlægges. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det blev en for usikker Retstilstand!). Jeg indrømmer, at den blev lidt usikker, men jeg kan ikke lade være at fortælle en lille Episode, jeg oplevede engang, da vi skulde besætte en Lægestilling paa en Sindssygeafdeling. Jeg havde Besøg af mange udmærkede Sindssygelæger, vi snakkede meget fornøjeligt sammen, og jeg sagde til en af dem, selvfølgelig spøgende: Hvordan kan det egentlig være, at Sindssygelæger er saadan lidt ejendommeligt prægede? Hvertil Manden, idet han gav mig fuldkommen Ret, smilende svarede: Det skal jeg sige Dem; hvis vi ikke var ejendom-

melig prægede, kunde vi ikke være Sindssygelæger. Deri ligger i Virkeligheden en Indrømmelse af, at Lægeerklæringer, specielt fra Sindssygelæger, maa behandles med en vis Forsigtighed, idet det er givet, at naar en Sindssygelæge, hvis Stilling sandelig ikke er misundelsesværdig, Dag ud og Dag ind er omgivet af Mennesker, som lider af disse Sygdomme, vil han uvilkårligt blive inficeret af det trøstesløse i hele det Billede, der i hans daglige Livsgerning tegner sig for ham.

Den højtærede Justitsminister var inde paa, at jeg var en Lægeforfølger og nærede Uvilje mod Lægerne. Dette maa jeg bestride, men jeg indrømmer, at jeg falder ikke paa Maven for Lægerne. Jeg vil hævde, at man maa indtage den samme Stilling over for Læger som over for alle, bevare sit Hoved koldt og se paa de Argumenter, der kommer frem. Jeg ønsker ikke paa Forhaand at give Læger qua Læger en særlig Fortrinsstilling. Naturligvis, paa det rent lægelige Omraade har jeg ikke selv den fjerneste Kundskab og kan ikke dømme, men ikke blot naar det drejer sig om administrative Ting, men ogsaa, naar det drejer sig om et Spørgsmaal som dette: Hvordan man skal organisere Sikkerhedsforanstaltninger saaledes, at sindssyge ikke uden Nødvendighed bliver tilbageholdt paa Sindssygehospitaler, maa jeg hævde, at saa er det almindelige Menneske, altsaa Ikke-Lægen, lige saa kompetent til at udtale sig som Lægen. Han kan udtale sig om det rent faglige, hvorvidt Manden eller Kvinden er farlig for sine Omgivelser eller ikke, men naar det drejer sig om, hvorledes man vil organisere Beskyttelsen for disse stakels sindssyge Individuer, saa de ikke med Urette og uden Grund bliver tilbageholdt, har virkelig vi almindelige Mennesker lige saa meget at skulle have sagt som Lægerne.

Ligesom den ærede sidste Taler kan jeg stadig ikke føle mig overbevist af det saglige Argument — jeg indrømmer, det er et sagligt Argument —, som den højtærede Justitsminister gentagne Gange har anført, nemlig at Lægerne siger: Hvis Sagerne kommer til Domstolene, vil det kunne medføre Skade for de sindssyges Helbreds-tilstand, ved at de faar at vide, hvilke Erklæringer der er afgivet, og hvad deres Indhold er. Jeg indrømmer altsaa, at det er et sagligt Argument, men jeg tror, den højtærede Justitsminister tillægger det alt for stor Betydning. Foruden det, den ærede sidste Taler anførte, vil jeg nævne dette, at mere sindssyge er de paagældende da heller ikke, end at de vil vide, at Lægens